

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: O. R. M., narozen „X“,
státní příslušnost Kubánská republika,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č. j. OAM-332/ZA-ZA14-P05-PD1-2014, E. č.: „X“,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č. j. OAM-332/ZA-ZA14-P05-PD1-2014, E. č.: „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že mu byla žalovaným rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-332/ZA-ZA14-HA18-2014 jako cizinci poskytnuta doplňková ochrana ve smyslu § 14a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 2 písm. b) zákona o azylu, na dobu 24 měsíců. Dne 15. 8. 2016 požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že je přesvědčen, že nadále existuje důvodná obava, že v případě navrácení do Kubánské republiky mu hrozí nebezpečí vážné újmy a ohrožení jeho důstojnosti. Žalobce v žádosti uvedl, že se obává nelidského a ponižujícího zacházení a následného trestu ze strany kubánských státních orgánů, které by mu hrozilo v případě návratu do vlasti, a to s ohledem na poskytnutou mezinárodní ochranu a důvody v žádosti o její poskytnutí uvedených. Konstatoval, že když se dne 17. 7. 2018 dostavil k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, byla již na rozhodnutí vyznačena právní moc s datem 17. 7. 2018.

3. Žalobce se neztotožnil s žalovaným, že novelou kubánského migračního zákona došlo ke změně kubánské migrační politiky spočívající v možnosti více cestovat do zahraničí. Přisvědčil, že existují různé dokumenty, které uvádějí, že v oblasti práva došlo na Kubě k určitým změnám, ale jejich zavádění do praxe a činnosti běžných lidí jsou vystaveny svévoli při výkladu práva a má dopad na život i majetek obyčejného člověka.
4. Žalobce je přesvědčen, že i nadále není státní zájem Kubánské republiky včetně výkonu migrační politiky dostatečně příznivý pro obyčejného jedince a v případě žalobce je doplňková ochrana stále zapotřebí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť námitky žalobce neprokazují nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah správního spisu a k věci dále uvedl, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Částečně zrekapituloval předcházející správní řízení a zdůraznil, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany bylo hrozící nebezpečí vážné újmy žalobce, jelikož ten přesáhl po vycestování z Kuby zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu tak hrozily problémy ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
7. Dle názoru žalovaného nejsou na straně žalobce dány objektivní překážky a rizika, které by mu bránily v návratu do vlasti. Žalovaný konstatoval, že při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany vycházel ze Zprávy Human Rights Watch 2017, Kuba ze dne 12. 1. 2017; Výroční zprávy Amnesty International 2017, Kuba ze dne 22. 2. 2017; zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, ze dne 3. 3. 2017; zákona Kubánské republiky o migraci v novelizovaném znění včetně prováděcích předpisů; konzulárních informací Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany ze dne 14. 11. 2016 a informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15. 3. 2017. Dále podotkl, že od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo s ohledem na důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena, k významným a trvalým změnám. Novela kubánského migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat a zákon je s výjimkou některých opozičních aktivistů respektován. Pokud kubánský občan pobývajících dlouhodobě v zahraničí neporušil ustanovení migračního zákona, nejsou mu ve většině případů ze strany kubánských úřadů ukládány sankce či omezení. Žalovaný nemá informace, že by kubánské úřady postihovaly navrátní se kubánské občany, jež v zahraničí žádali o mezinárodní ochranu. Závěrem žalovaný shrnul, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že s ohledem na významné a trvalé změny, jež na Kubě ode dne udělení doplňkové ochrany žalobci nastaly, není důvod, jež by žalobci bránil v návratu do vlasti. Konstatoval, že motivací žalobce pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je snaha legalizovat svůj pobyt na českém území či zlepšit svoji ekonomickou situaci. Závěrem žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, týkající se obdobného případu.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. V následně učiněné replice žalobce zopakoval některé žalobní námitky a uvedl, že nezpochybňuje názor žalovaného, že v oblasti práva došlo na Kubě k určitým změnám, ale jejich zavádění do praxe a do činnosti běžných lidí je vystaveno svévoli při výkladu práva. Žalobce se domníval, že by mu mohla hrozit vážná újma, ačkoliv ze šetření správního orgánu, zjištěných dokumentů a případných soudních rozhodnutí správní orgán dovodil, že k takovému ohrožení dojít nemůže.

Správní spis

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-332/ZA-ZA14-HA18-2014, ev. č. „X“, byla žalobci podle § 14a zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 24 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto, že žalobci podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu se mezinárodní ochrana neuděluje. Jako důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci žalovaný uvedl hrozící nebezpečí vážné újmy žalobce, jelikož ten přesáhl po vycestování z Kuby zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
10. Dne 15. 8. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V žádosti uvedl, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany, jelikož se nechce vrátit do své vlasti kvůli politickému systému a hrozícímu ohrožení jeho lidské důstojnosti a nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestu ze strany kubánských státních orgánů.
11. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 13. 3. 2017, který se na žádost žalobce provedl za přítomnosti tlumočníka v jazyce španělském, žalobce dále doplnil, že z informací od bratra žijícího na Kubě, ze sdělovacích prostředků a informací na Facebooku má za to, že se na Kubě pro běžného člověka poměry nezměnily, *„stále se tam žije pod tlakem a nebezpečím postihu a napadení ze strany úřadů“*. Žalobce uvedl, že před vycestováním z Kuby pracoval jako střední technický kádr v oboru elektřiny na letišti ve Varaderu. Na Kubě má pouze matku a dva bratry, od kterých slyšel, že lékaři, sportovci a odborníci měli po návratu na Kubu problémy se začleněním, neboť byli považováni za zrádce. Žalobce se domnívá, že by jej v případě jeho návratu do vlasti čekal stejný osud a nebylo by mu umožněno pracovat ve svém oboru. Od doby udělení doplňkové ochrany nenavštívil žalobce velvyslanectví své vlasti. V současnosti bydlí v Ústí nad Labem se svou dcerou a vnoučaty, jiné příbuzné zde nemá. Nepracuje, je evidován na Úřad práce, žije z podpory. Absolvoval kurz češtiny, který však byl v prosinci 2015 náhle ukončen, na další kurzy českého jazyka nemá dostatek finančních prostředků. V běžné komunikaci česky rozumí, ekonomické, kulturní či sociální vazby v ČR však nemá, neboť limitujícím faktorem je pro něj jazyk. Cítí se zdrav, s ničím se neléčí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral, Konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR – Konzulární služby pro kubánské občany, staženo z internetu dne 14. 11. 2016, Informaci MZV ČR – Kuba – Cestování do zahraničí, Cestovní doklady, Registrace na zastupitelském úřadu, Pobytové statusy v zahraničí, Situace po návratu do vlasti do po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, č. j. 91328/2017-LPTP, ze dne 15. 3. 2017, Informaci Ministerstva spravedlnosti – Úřední věstník Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – Zákonné nařízení č. 302 Kuby (dále také jen „kubánský migrační zákon“), Informaci Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016 – Kuba, Informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 – Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Kuba, Informaci Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 – Kuba – Výroční zpráva Amnesty International 2017. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 1. 6. 2017 vyplynulo, že žalobce se k podkladům a zdrojům informací pro vydání rozhodnutí a způsobu jejich využití nechtěl nijak vyjadřovat ani nic doplnit.

Ústní jednání soudu

13. Při jednání soudu konaném dne 9. 9. 2019 žalobce odkázal na žalobu a repliku, setrval na dosavadním stanovisku a uvedl, že by na Kubě trpěl represemi, ne tak, že by přímo seděl ve vězení, ale neměl by dobrou práci a byla by obtěžována jeho rodina.
14. Při tomtéž jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na dosavadní vyjádření a navrhla žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

18. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
20. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
21. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně bezpečnostní a politické situace a úrovně dodržování lidských práv na Kubě a možné újmě, která by žalobci v důsledku návratu do vlasti hrozila.
22. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a v protokolu o pohovoru k této žádosti, ze správního spisu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z výše uvedených zpráv o bezpečnostní a politické situaci a úrovni dodržování lidských práv na Kubě. Z uvedeného vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádal zejména z důvodu, že se obává sankcí a pronásledování ze strany kubánských úřadů kvůli následnému návratu do vlasti. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal výroční zprávy a informace Ministerstva zahraničních věcí za účelem ověření skutečnosti, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Kubě, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, natožpak mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by kubánskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

23. Žalobce ve správním řízení opakoval, že na Kubě jsou nevyhovující životní podmínky a nesvoboda. Na tomto místě soud podotýká, že cílem řízení o udělení mezinárodní ochrany je prokázat v konkrétně řešené věci existenci zákonných podmínek pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Nicméně žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Naopak žalobce uvedl, že nebyl politicky či veřejně aktivní, nebyl trestně stíhán a důvodem jeho odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu byla touha žít s dcerou a jejími třemi dětmi žijícími v České republice.
24. Soud se shoduje se žalovaným, že žalobcem uváděné skutečnosti svědčí jen o snaze žalobce nadále společně žít se svou dcerou a vnoučaty na území České republiky, když zde má žalobce lepší životní a ekonomickou situaci než v zemi jeho původu, což však není relevantní důvod pro prodloužení doplňkové ochrany. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu, tedy i doplňkové ochrany a jejího případného prodloužení, je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jehož institutů může žalobce využít. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců.
25. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný nepochybil, pokud dovodil, že v případě žalobce již pominuly podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že v období od udělení doplňkové ochrany došlo na Kubě k podstatným změnám v možnostech vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, když ti již automaticky nečelí závažným problémům a není u nich dáno nebezpečí vážné újmy. Aktuální legislativní změny v kubánském migračním zákoně (zákon č. 1312 novelizovaný dekretem č. 205) již nedávají objektivní důvody, proč by se žalobce nemohl vrátit do země svého původu. Žalobce neuváděl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že mu na základě jeho dlouhodobého pobytu mimo zemi původu hrozí v případě jeho návratu na Kubu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný zcela správně v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Kubě, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.

26. Vzhledem ke skutečnosti, že důvodem neprodloužení doplňkové ochrany žalobci byla legislativní změna kubánského migračního zákona, lze takovouto změnu považovat za trvalou a významnou okolnost s ohledem na důvod přiznání doplňkové ochrany. Soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce, že osobě požívající doplňkové ochrany hrozí nebezpečí vážné újmy.
27. Soud směrem k žalobci považuje za nutné zdůraznit, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávnými postihujícími jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
29. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 9. září 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)